

Mācīšana palīdz glābt dzīvības

Rasels T. Osgjutorps
Vispārējās Svētdienas skolas prezidents

Mēs mācām pamata doktrīnu, uzaicinām skolniekus darīt darbu, ko Dievs viņiem paredzējis, un tad apsolām, ka viņi noteikti saņems svētības.

Kādu dienu laikā, kad kalpoju par misijas prezidentu, es runāju pa tālruni ar mūsu vecāko dēlu. Viņš bija ceļā uz slimnīcu, kur strādāja par ārstu. Kad viņš tika līdz slimnīcai, viņš man teica: “Bija jauki ar tevi parunāt, tēt, bet nu man jākāpj laukā no mašīnas un jādodas glābt dažas dzīvības.”

Mans dēls ārstē bērnus, kuri slimo ar dzīvībai bīstamām slimībām. Ja viņš spēj pareizi diagnosticēt slimību un sniegt pareizu ārstēšanu, viņš var glābt bērna dzīvību. Es pateicu mūsu misionāriem, ka arī viņu darbs ir palīdzēt glābt dzīvības — viņu klausītāju garīgās dzīvības.

Prezidents Džozefs F. Smits teica: “Ja [mēs pieņemsim] patiesību, tā [mūs] glābs. [Mēs] tiksim glābti ne jau tāpēc vien, ka kāds [mums] to mācīja, bet gan tādēļ, ka [mēs] to pieņemām un rīkojamies saskaņā ar to” (Conference Report, 1902.g. apr., 86; skat. arī *Teaching, no Greater Call* [1999], 49; 1. Timotejam 4:16).

Mūsu dēls glābj dzīvības, daloties ar savām medicīnas zināšanām, mūsu Baznīcas misionāri un skolotāji palīdz glābt dzīvības, daloties zināšanās par evaņģēliju. Ja misionāri un skolotāji meklē Svētā Gara vadību, viņi māca piemērotu principu, uzaicina klausītājus dzīvot saskaņā ar šo principu un liecina par apsolītajām svētībām, kas tam noteikti sekos. Elders Deivids A. Bednārs nesēn apmācībās dalījās trīs vienkāršās efektīvas mācīšanas sastāvdaļās, tās ir: 1) pamata doktrīna, 2) uzaicinājums rīkoties un 3) apsolītās svētības.

Rokasgrāmata “Sludini Manu evaņģēliju” palīdz misionāriem mācīt pamata doktrīnu, uzaicināt tos, ko viņi māca, rīkoties un saņemt apsolītās svētības. Grāmata “Skolotājs — vissvarīgākais aicinājums” palīdz vecākiem un skolotājiem darīt to pašu. Tā ir ceļvedis evaņģēlija mācīšanai, tāpat kā “Sludini Manu evaņģēliju” ir ceļvedis misionāru darbam. Mēs tos lietojam, lai sagatavotos mācīt, un tad, kad mēs mācām, mēs meklējam Svētā Gara vadību.

Prezidents Tomass S. Monsons reiz stāstīja par savu jaunības Svētdienas skolas skolotāju Lūsiju Gerču. Kādu svētdienu, stundas par nesavtīgu kalpošanu vidū, māsa Gerča uzaicināja skolniekus ziedot viņu klases svētku fonda līdzekļus klasesbiedra, kura māte bija mirusi, ģimenei. Prezidents Monsons teica, ka, sniedzot šo uzaicinājumu rīkoties, māsa Gerča “aizvēra mācību grāmatu un atvēra mūsu acis un mūsu ausis un mūsu sirdis Dieva godībai” (“Examples of Great Teachers” [no 2007. g. 10. febr. Vispasaules vadītāju apmācības sanāksmes], *Liahona*, 2007. g. jūn., 76). Māsa Gerča, kā zināms,

izmantoja mācību grāmatu, lai sagatavotu stundu, taču iedvesmas vadīta viņa aizvēra grāmatu un uzaicināja savus skolniekus dzīvot saskaņā ar evaņģēlija principu, ko mācīja.

Kā prezidents Monsons mācīja: “Evaņģēlija mācīšanas mērķis ... nav „ieliet informāciju” skolnieku prātos. ... Mērķis ir iedvesmot cilvēku domāt, just un tad darīt kaut ko, lai dzīvotu saskaņā ar evaņģēlija principiem” (Conference Report, 1970. g. okt., 107).

Kad Moronijs parādījās pravietim Džozefam, viņš ne tikai mācīja Atjaunošanas pamata doktrīnas, bet arī pateica, ka “Dievam ir darbs priekš viņa” un apsolīja, ka viņa vārds būs zināms visā pasaulē (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:33). Visi vecāki un skolotāji ir Dieva vēstneši. Ne katrs no mums māca nākamos praviešus, kā to darīja māsa Gerča un Moronijs, taču mēs visi mācām nākamos Baznīcas vadītājus. Tātad mēs mācām pamata doktrīnu, uzaicinām skolniekus darīt darbu, ko Dievs viņiem paredzējis, un tad apsolām, ka viņi noteikti saņems svētības.

Es atceros maza zēna bezrūpīgo sajūtu, ejot uz baznīcu, lai apmeklētu Sākumskolas sanāksmi. Kad es tur nokļuvu, es izbrīnā ievēroju, ka visi vecāki sanākuši skatīties īpašu uzstāšanos. Tad es pēkšņi sapratu, ka man arī bija jāuzstājas šajā programmā un es biju aizmirsis iegaumēt savu daļu. Kad pienāca mana kārta, es piecēlos no krēsla, taču ne vārds nenāca pār manām lūpām. Es neko nespēju atcerēties. Tā nu es tur vienkārši stāvēju, visbeidzot apsēdos un nodūru galvu.

Pēc šī gadījuma es stingri apņēmos nekad vairs nerunāt nevienā Baznīcas sanāksmē. Un es to kādu laiku ievēroju. Tad kādu svētdienu māsa Lidijs Stilmans, Sākumskolas vadītāja, noietās ceļos man līdzās un palūdza man uzstāties ar īsu runu nākamajai nedēļai. Es pateicu: “Es nesniedzu runas!” Viņa atbildēja: “Es zinu, taču tu vari sniegt šo, jo es tev palīdzēšu.” Es turpināju pretoties, taču viņa parādīja tik daudz ticības maniem spēkiem, ka man bija grūti atteikties viņas aicinājumam. Es sniedzu runu.

Šī labā sieviete bija Dieva, kurš man bija paredzējis darbu, vēstnese. Viņa man iemācīja, ka, tad kad tu tiek aicināts, tev aicinājums jāpieņem, vienalga cik nepiemērots tam tu arī justos. Tāpat kā Moronijs palīdzēja Džozefam, viņa nodrošināja, lai es būtu sagatavots sniegt runu. Šī iedvesmas pilnā skolotāja palīdzēja glābt manu dzīvību.

Kad es biju pusaudzis, nesen atgriezies misionārs, brālis Pītersons, mācīja mūsu Svētdienas skolas klasi. Katru nedēļu viņš uzzīmēja lielu bultu, kas sniedzās no tāfeles apakšas kreisā stūra līdz tās augšas labajam stūrim. Tad viņš tāfeles augšpusē uzrakstīja: “Mērķē augstu”.

Lai kādu doktrīnu viņš mācīja, viņš prasīja mums pastiepties nedaudz augstāk, darīt nedaudz vairāk, kā mums šķita iespējams. Tā bulta un tie divi vārdi — *mērķē augstu* — bija pastāvīgs uzaicinājums visas stundas garumā. Brālis Pītersons iedvesmoja mani kļūt par labu misionāru, būt labākam skolniekam, izvirzīt augstākus mērķus manai karjerai.

Brālim Pītersonam bija darbs mums darāms. Viņa mērķis bija mums palīdzēt “domāt, just un tad darīt kaut ko, lai dzīvotu saskaņā ar evaņģēlija principiem”. Viņa mācīšana palīdzēja izglābt manu dzīvību.

Kad man bija 19 gadu, mani aicināja kalpot Taiti misijā, kur man bija jāiemācās divas svešvalodas — franču un taitiešu. Jau drīz vien pēc misijas sākuma es sajutos bezcerīgi,

jo neprogresēju nevienā no šīm valodām. Katru reizi, kad es centos runāt franciski, cilvēki atbildēja taitiešu valodā. Kad es centos runāt taitiešu valodā viņi atbildēja franciski. Es biju gatavs padoties.

Tad kādu dienu, kad gāju gar veļas mazgājamo istabu misijas mājā, es dzirdēju kādu mani saucam. Es pagriezos atpakaļ un ieraudzīju sirnu taitiešu sievieti, kura stāvēja durvju ailē un māja, lai nāku atpakaļ. Viņas vārds bija Tuputeata Moo. Viņa runāja vienīgi taitiešu valodā. Un es runāju vienīgi angļu valodā. Es neuztvēru daudz ko no tā, ko viņa teica, taču es sapratu, ka viņa vēlas, lai nāku uz veļas mazgājamo istabu katru dienu, lai viņa var man palīdzēt iemācīties taitiešu valodu.

Es piestāju katru dienu, lai runātu ar viņu, kamēr viņa gludināja drēbes. No sākuma es šaubījos, vai mūsu tikšanās var man palīdzēt, taču pakāpeniski es sāku viņu saprast. Katru reizi, kad mēs tikāmies, viņa darīja zināmu, ka ir pilnīgi pārliecināta, ka es varu iemācīties abas valodas.

Māsa Moo palīdzēja man iemācīties taitiešu valodu. Taču viņa man iemācīja daudz vairāk par to. Viņa patiesībā man mācīja pirmo evaņģēlija principu — ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum. Viņa man iemācīja, ka, ja es paļaušos uz To Kungu, Viņš man palīdzēs izdarīt to, kas man šķita neiespējams. Viņa ne tikai palīdzēja glābt manu misiju, viņa palīdzēja glābt manu dzīvību.

Māsa Stilmane, brālis Pītersons un māsa Moo mācīja “ar pārliecināšanu, pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltotu mīlestību; ar laipnību un tīrām zināšanām, kas ļoti paplašina dvēseli” (M&D 121:41–42). Viņi mācīja ar tikumību, kas rotāja viņu domas, un tieši tādēļ Svētais Gars bija viņu pastāvīgais pavadonis (skat. M&D 121:45–46).

Šie lieliskie skolotāji ir iedvesmojuši mani uzdot jautājumus par manu mācīšanu:

1. Kā skolotājs, vai es redzu sevi kā Dieva vēstnesi?
2. Vai es sagatavojos un tad mācu veidā, kas var palīdzēt glābt dzīvības?
3. Vai es koncentrējos uz Atjaunošanas pamata doktrīnu?
4. Vai tie, ko mācu, var sajust manu mīlestību, mana Debesu Tēva mīlestību un Glābēja mīlestību pret viņiem?
5. Kad saņemu iedvesmu, vai es aizveru mācību grāmatu un atveru viņu acis, viņu ausis un viņu sirdis Dieva slavai?
6. Vai es viņus uzaicinu darīt darbu, ko Dievs viņiem paredzējis?
7. Vai es izrādu tik daudz ticības viņu spēkiem, ka viņiem ir grūti atteikt manam aicinājumam?
8. Vai es palīdzu viņiem apzināties svētības, kas nāk no dzīvošanas saskaņā ar tiem principiem, ko mācu?

Mācīšanās un mācīšana nav izvēles priekšmeti Dieva valstībā. Tie ir līdzekļi, ar kuru palīdzību evaņģēlijs tika atjaunots uz šīs Zemes un ar kuru palīdzību mēs varam iegūt mūžīgo dzīvi. Tie mums sniedz ceļu uz individuālas liecības iegūšanu. Neviens nevar “tikt glābts neziņā” (M&D 131:6).

Es zinu, ka Dievs dzīvo. Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus. Es liecinu, ka pravietis Džozefs iesāka šo atklāšanu, mācoties patiesību un tad mācot to. Džozefs uzdeva vienu jautājumu pēc otra, saņēma dievišķas atbildes un tad mācīja to, ko bija iemācījies, citiem Dieva bērniem. Es zinu, ka prezidents Monsons ir Tā Kunga runasvīrs uz Zemes šajā laikā un ka viņš turpina mācīties un mācīt mums tāpat kā Džozefs, jo mācīšana palīdz glābt dzīvības. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.